

SCHADUWLAND

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht
Donker water
Laatste adem
Koud bloed
Doods geheim

Zonder gezicht
Schaduwland
Vallend duister

ROBERT BRYNDZA

SCHADUWLAND

EEN KATE MARSHALL-THRILLER

Eerste druk maart 2021
Vijfde druk maart 2022

ISBN 978-90-225-9503-9
ISBN 978-94-023-1346-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6359-7 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Shadow Sands*
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: ©Shutterstock en Henry Steadman
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2020 Raven Street Ltd. All rights reserved.
© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Maminko Vierka

*De wereld is een gevaarlijke plek om te leven –
niet vanwege de mensen die slecht zijn,
maar vanwege de mensen die daar niets tegen doen.*

– Albert Einstein

*Slechtheid is niet erg spectaculair en altijd menselijk
En ligt bij ons in bed en eet mee aan onze eigen tafel...*

– W.H. Auden

Proloog

28 augustus 2012

Hijgend en happend naar adem in het ijskoude, brakke water zwom Simon voor zijn leven. Het stuwmeer was gigantisch. Met een radeloze borstcrawl zwoegde hij door het inktzwarte water, steeds dieper het donker in, weg van het gedreun van de buitenboordmotor. Aan de bewolkte nachthemel was geen maan te zien; het enige licht kwam van Ashdean, zo'n drie kilometer verderop: een oranjeachtige gloed die het stuwmeer en het omliggende heidegebied echter amper bereikte.

Zijn sportschoenen, zware Nike Air Jordans waarvan hij de veters stevig had dichtgeknoopt voordat hij de tent verliet, hingen als loden gewichten aan zijn voeten. Hij voelde hoe ze, samen met zijn natte spijkerbroek, hem naar beneden trokken. Het was het eind van de zomer. Op de plaats waar het ijzige water de zachte avondlucht raakte, wimpelden lange mistlierten vlak boven het wateroppervlak.

De boot was klein en robuust. De man die er op de oever van het stuwmeer naast had gezeten, had hij slechts in silhouet gezien. Simons zaklamp had het pakket beschenen dat de man in de boot aan het tillen was: een slappe gedaante die stevig was omwikkeld met een wit laken vol bloed- en moddervlekken.

Het was allemaal zo snel gegaan. De man had het lijk in de boot laten vallen en had hem aangevallen. Simon wist zeker dat het een man was, ook al had hij slechts een schim van hem opgevangen. Toen diegene de zaklamp uit Simons hand sloeg en hem een klap verkocht, had hij namelijk een scherpe zweetgeur geroken. Hij had even teruggevochten,

maar toen was hij tot zijn schaamte in paniek geraakt en het water in gerend. Hij had natuurlijk de andere kant op moeten rennen: terug naar het dichte bos rond het stuwmeer.

Simon worstelde om genoeg lucht binnen te krijgen en dwong zichzelf nog sneller te zwemmen, terwijl zijn spieren brandden van de inspanning. Op een gegeven moment had zijn zwemtraining het van hem overgenomen: een... twee... drie, telde hij in gedachten, waarna zijn hoofd bij 'vier' heel even bovenkwam voor een hap adem. Maar telkens klonk het gedreun van de buitenboordmotor dichterbij.

Simon was een sterke zwemmer, maar zijn verwondingen vertraagden hem enorm. En bij elke inademing voelde hij een soort rochel. De man had hem tussen zijn ribben gestoken, wat een bonkende pijn veroorzaakte. Hij nam steeds grote happen lucht tijdens het zwemmen, maar hij had water binnengekregen, waardoor de lucht niet helemaal meer tot in zijn longen kwam.

Bovendien kwam er een muur van mist op hem af gedreven, laag over het wateroppervlak, die hem in een deken van kou wikkelde. Simon hoopte stiekem dat deze onzichtbaarheid zijn redding zou zijn, maar toen hoorde hij het gebulder van de boot opeens vlak achter zich en werd hij hard tegen zijn achterhoofd geraakt. Hij schoot naar voren en werd half onder water geduwd. Hij voelde een verzengende pijn toen de schroef van de buitenboordmotor zich in zijn vlees boorde.

Hij dacht dat hij buiten westen ging raken. Hij zag sterretjes, zijn lichaam was verdoofd door de klap, hij kon zijn armen niet meer bewegen. Dus begon hij als een dolle met zijn benen te schoppen, maar die leken wel doordrenkt met water. Ze reageerden amper meer op zijn inspanningen en bewogen zich haast loom. Hij kwam weer even boven water en werd er meteen omhuld door de mist.

Een kalme stem in zijn hoofd sprak tegen hem. *Waar vecht je nog voor? Laat je maar zakken en verdrinken, daar waar het veilig is.*

Maar Simon hoestte en spugde het brakke water uit. Zijn oren piepten nu zo luid dat er geen enkel ander geluid meer tot hem doordrong. Het water om hem heen begon te rimpelen, waarna de boeg van de boot uit de mist opdoemde. Toen deze hem vol onder zijn kin raakte, hoorde hij zijn kaak breken. Zijn lichaam werd omhooggestuwd en

op zijn rug gedraaid, waarna hij plat op het wateroppervlak dreef. Toen ploegde de boot recht over hem heen. Hij voelde de romp over zijn borstkas glijden en daarna de bladen van de schroef tot aan zijn ribben door zijn vel gutsen.

Nu kon Simon zijn armen én zijn benen niet meer bewegen. Zijn hoofd en gezicht waren volkomen gevoelloos, maar de rest van zijn lichaam stond in brand. Zo'n hevige pijn had hij nog nooit gevoeld. Gek genoeg voelde het water ineens warm aan. Het was dan ook zijn bloed dat hij voelde, geen water: zijn eigen warme bloed dat wegstroomde in het water.

Toen hij de benzine van de buitenboordmotor rook en het water weer begon te golven, wist Simon dat de boot opnieuw op hem af voer.

Hij sloot zijn ogen en liet alle lucht uit zijn longen ontsnappen. Zijn laatste herinnering was dat hij werd omarmd door het koude, zwarte water.

1

Twee dagen later

Kate Marshall ademde diep in en dook toen het koude water in. Toen ze weer bovenkwam, liet ze zich even op het wateroppervlak dobberen, met het rotsachtige landschap van Dartmoor en de grijze lucht boven de watervlakte achter haar duikbril. Toen liet ze zich wegzakken in het waterbekken. Het zicht onder water was goed.

Kates tienerzoon, Jake, was er als eerste in gegaan. Hij watertrapte onder haar, luchtballen stegen op uit zijn ademautomaat. Hij zwaaide en stak zijn beide duimen naar haar op, Kate zwaaide terug. Ze rilde toen de kou door haar wetsuit heen sijpelde. Ze stelde haar ademautomaat wat bij en nam haar eerste blikkerige hapjes zuurstof uit de fles op haar rug. Het smaakte metalig op haar tong.

Ze waren aan het duiken bij Shadow Sands, een diep, kunstmatig meer op enkele kilometers van de plaats waar Kate woonde: Ashdean in Devon. De met algen bedekte rotsen waar ze vanaf waren gesprongen, liepen steil af en hoe dieper ze Jake volgde, hoe kouder en donkerder het werd. Jake was nu zestien, en door een plotselinge groeispuurt in de afgelopen maanden was hij al bijna even lang als zij. Ze trapte stevig met haar benen om hem in te halen.

Op dertien meter diepte kreeg het water een naargeestige groene gloed. Ze zetten de lampen op hun hoofd aan. Deze wierpen grote bogen van licht om zich heen, die echter niet tot in de diepte wisten door te dringen. Een enorme zoetwaterpaling dook op uit de schaduwen en kronkelde tussen hen door. Zijn lege, starende blik werd een ogenblik

door het licht van hun hoofdlampen weerkaatst. Kate deinsde geschrokken achteruit, maar Jake gaf geen krimp: hij keek gefascineerd toe hoe de paling als een soort wimpel langs zijn hoofd golfde en weer in het donker verdween. Hij draaide zich naar zijn moeder en trok zijn wenkbrauwen achter zijn bril hoog op. Kate trok als antwoord een vies gezicht en stak beide duimen naar beneden.

Jake was al de hele zomer bij haar: meteen na zijn eindexamen voor de middelbare school was hij aangekomen. In juni en juli hadden ze samen duiklessen genomen bij een duikschool in Ashdean. Ze hadden intussen al vele duiktrips gemaakt: naar zee, maar bijvoorbeeld ook naar een onderwatergrot aan de rand van Dartmoor, die een bijzondere, lichtgevende wand had. Het stuwmeer waar ze nu waren, was in 1953 ontstaan, toen men een vallei met daarin het dorpje Shadow Sands had laten overstromen. Jake had online gezien dat je er bij het duiken onder andere de overstromde ruïne van de oude dorpskerk kon zien.

Ze doken in het meest noordelijke deel van het stuwmeer, ruim anderhalve kilometer verwijderd van de sluizen die het water door twee enorme turbines leidden om er elektriciteit mee op te wekken. Een klein gedeelte was er speciaal voor duikers afgezet, de rest van het stuwmeer was strikt verboden terrein. Kate kon het lage gebrom van de verre waterkrachtcentrale hier nog horen. Het klonk onheilspellend in de kou en het donker.

Het had iets griezeligs om te weten dat je dreef, hoog boven wat ooit een dorp was geweest. Ze vroeg zich af hoe het er nu daarbeneden zou uitzien. Hun hoofdlampen verlichtten echter niets dan troebel en groen zilt water. Toch kon Kate zich de eens droge wegen onder hen wel voorstellen, de huizen waarin mensen hadden gewoond en de school waar hun kinderen hadden gespeeld.

Ze hoorde een piepje en keek op haar duikcomputer. Ze bevonden zich inmiddels op zeventien meter diepte, zag ze. Het apparaatje piepte opnieuw om te waarschuwen dat ze wat langzamer moesten afdalen.

Jake stak ineens zijn hand uit en greep zijn moeder bij haar arm; ze schrok er zichtbaar van. Hij wees naar beneden, naar links. Een enorme, massieve vorm stak uit de duisternis naar boven. Ze zwommen ernaartoe. Pas toen ze dichterbij kwamen, zag Kate dat het de grote,

gewelfde koepel van een kerktoeren was. Ze stopten op een paar meter afstand ervan. Hun hoofdlampen verlichtten de vele schelpen op het dak. Onder de koepel zag Kate het begin van de bakstenen kerktoeren. Er zat een soort groene vacht van algen op, de stenen vensteropeningen erin waren rond vanboven. Ze vond het maar een eng gezicht, dit door mensen vervaardigde bouwwerk dat eens zo hoog boven alles had uitgetoerd en nu zo diep onder water stond.

Jake maakte de waterdichte zak aan zijn riem los, haalde de digitale camera eruit en nam een paar foto's. Hij keek weer naar Kate, waarop zij haar duikcomputer checkte. Twintig meter diepte. Ze knikte en volgde hem naar een van de vensteropeningen. Ze bleven er even voor hangen in het steeds ondoorzichtiger ziltige water en tuurden in het grote, lege binnenste van de oude klokkentoren. Schaal- en schelpdieren bedekten elke vierkante centimeter van de binnenmuren en vormden op sommige plaatsen zelfs bulten. Maar ondanks deze dikke laag kon Kate de contouren van het gewelfde plafond nog prima zien. De toren had vier vensters, aan elke kant een. Het linker venster krioelde van de kreeftjes; het venster rechts van hen was op een kleine spleet na helemaal dichtgegroeid en deed Kate daardoor denken aan een middeleeuws kasteel. De vensteropening aan de overkant was helemaal vrij, erachter zag ze het troebele groene water weer.

Kate zwom samen met Jake door het venster de toren in. In het midden stopten ze en keek Kate omhoog, naar het koepelplafond. Aan de ene kant bevond zich een van de balken waaraan de klokken moesten hebben gehangen. Het plafond was hier bijna geheel bedekt met schelpjes, die de ronde vorm ervan keurig volgden.

Opeens schoot er een gigantische zoetwaterkreeft, wel dertig centimeter lang, onder de balk vandaan en rende over het plafond op Kate af. Ze deinsde achteruit, slaakte bijna een geschrokken kreet en graaide naar Jake. Haar armen bewogen zich in een soort slow motion. Toen het dier vlak boven hun hoofd voorbijsnelde, tikten zijn poten over de schelpen van de dicht op elkaar gepakte schaaldieren. Hij hield recht boven hen stil. Kates hart begon te bonken, haar ademhaling versnelde en ze gebruikte flink wat van haar zuurstofvoorraad op. De voelsprietten van de kreeft trilden heel even, toen haastte hij zich verder over het

koepelplafond en verdween door het raam recht tegenover hen.

Opeens zag Kate iets drijven, buiten het raam waardoor het dier was ontsnapt. Ze zwom wat dichterbij. Haar hoofdlamp bescheen de haken van een paar knalrode gympen, die heen en weer golfd en in het water boven het raam.

Een golf van angst en opwinding trok door Kates lichaam. Schoppend met haar benen trok ze zichzelf via de stenen ronding langzaam door het raam naar buiten. De recht boven de opening bungelende schoenen bleken vast te zitten aan de voeten van een lijk, dat naast de koepeltoren in het water dreef – rechtop, alsof het stond.

Jake was zijn moeder door het raam gevolgd. Toen hij bij het zien van haar vondst verschrikt naar achteren deinsde, raakte hij met zijn hoofd de torenwand. Kate hoorde zijn gedempte kreet, waarna een wolk van belletjes uit zijn ademautomaat haar het zicht benam. Ze stak haar hand naar hem uit, maar kreeg hem niet goed te pakken omdat zijn zuurstoffles in de weg zat. Ze duwde haar zoon weg van de toren en keek toen weer naar de dode.

Het was een nog jonge man met kort, donker haar en een blauwe spijkerbroek met een riem met een zilverkleurige gesp. Om zijn pols zat een duur uitziend horloge. De restanten van een gescheurd wit t-shirt dreven in slierten rond zijn hals. Hij had een gespierd, atletisch gebouwd lichaam. Zijn hoofd hing naar voren en zijn gezicht, borstkas en opgezwollen buik zaten vol met snij- en schaafwonden. Maar wat Kate nog het meest verontrustte, was de blik op zijn gezicht: zijn ogen waren als in doodsangst wijd opengesperd. De jongen hing doodstil in het water, maar opeens ging zijn hals opzij en zag ze iets kloppen. Ze voelde Jake weer naar haar grijpen. Eén afschuwelijk ogenblik lang dacht Kate dat de jongen nog leefde. Toen maakte zijn hoofd een rare ruckbeweging, klapte zijn kaak open en verscheen er een glanzende, donkere paling tussen de gebroken tanden. Toen het beest eruit zwom, was het net alsof er een vloeistof uit de geopende mond van de jongen sijpelde.

2

‘Waarom was u hier vandaag aan het duiken?’ vroeg inspecteur Henry Ko.

‘Jake, mijn zoon, wilde hierheen. Het waterniveau is door de hitte nogal gezakt, dus hoopten we dat we het gezonken dorp konden zien,’ zei Kate.

Ze zweette onder haar wetsuit en haar haar was plakkerig en jeukte van het water. Jake zat onderuitgezakt naast een van de voorwielen van Kates blauwe Ford in de verte te staren, met zijn wetsuit tot aan zijn middel naar beneden gerold. Hij zag erg bleek. Kates auto stond op de met gras begroeide oever van het stuwmeer, Ko’s politieauto stond er vlak naast. Het gras eindigde zo’n tien meter voor de auto’s bij de oorspronkelijke rand van het stuwmeer. Door de droogte waren er daarna nog zo’n twintig meter drooggevalle rotsen, die langzaam aflieden naar het huidige waterniveau. De rotsen zaten vol met algen, die door de hete zon kurkdroog waren geworden.

‘Kunt u me aanwijzen waar het lichaam precies drijft?’ zei Ko terwijl hij met een potlood wat in een notitieblok krabbelde. Hij was begin dertig, sportief gebouwd en zeer welbespraakt. Zijn spijkerbroek omspande een gespierd stel benen. De bovenste drie knoepjes van zijn overhemd waren open en er bungelde een zilveren kettinkje tussen zijn gebruikte borstspieren. Hij zag er eerder uit alsof hij thuishoorde op een catwalk in Milaan, dan op een plaats delict.

Naast hem stond een jonge politievrouw in uniform, met haar politiepet onder haar arm. Ze had lang, pikzwart haar dat ze achter haar oren had geduwd en haar soepele, roomkleurige huid bloosde van de hitte.

‘Het lichaam ligt ónder water. We zaten op twintig meter diepte, we waren aan het duiken,’ verduidelijkte Kate.

‘U weet de exacte diepte?’ vroeg hij. Hij stopte even met schrijven om haar aan te kijken.

‘Jazeker,’ zei Kate. Ze stak haar pols met de duikcomputer erom omhoog. ‘Het is het lichaam van een nog jonge jongen. Nike Air Jordan-sportschoenen, blauwe spijkerbroek met een riem en zijn t-shirt is aan flarden gescheurd. Hij lijkt me zo’n beetje van Jakes leeftijd: achttien, negentien misschien... Er zitten allemaal snij- en schaafwonden op zijn gezicht en lichaam.’ Haar stem brak, ze sloot haar ogen.

Waar is de moeder van die dode jongen nu? dacht ze. Maakt ze zich zorgen? Vraagt ze zich af waar hij is?

Kate was oud-politieagent. Ze dacht terug aan al die keren dat ze familieleden had moeten vertellen dat hun dierbare was overleden. De dood van kinderen en jongeren was het ergst: aankloppen, wachten tot de deur werd geopend en dan die blik op het gezicht van de ouders – met het besef dat hun zoon of dochter nooit meer zou thuiskomen.

‘Hebt u gezien of deze verwondingen op buik, rug of beide zaten?’ informeerde de inspecteur.

Kate opende haar ogen weer. ‘Zijn rug heb ik niet gezien. Zijn lichaam dreef met het gezicht naar ons toe, tegen de buitenkant van de kerktoren.’

‘Hebt u nog contact gehad met iemand anders? Op een boot, of met collega-duikers?’

‘Nee.’

Henry Ko liet zich naast Jake op zijn hurken zakken. ‘Hé, vriend. Hoe gaat-ie hier?’ zei hij, met een bezorgde rimpel in zijn voorhoofd. Jake bleef zwijgend voor zich uit staren. ‘Wil je soms een blikje cola? Dat helpt tegen de schrik.’

‘Ja, dat wil hij wel, bedankt,’ zei Kate. Ko gaf een knikje aan de politieagent, waarop deze naar de politieauto liep. Kate hurkte naast hem.

‘Die jongen...’ zei Jake met onvaste stem. ‘Hij droeg geen duikuitrusting. Wat deed hij zo diep beneden, zonder uitrusting? En hij was helemaal in elkaar geslagen, zijn lichaam was bont en blauw.’ Toen hij een traan van zijn wang veegde, zagen ze hoe erg zijn handen trilden.

De politieagente kwam terug met de cola en een geruite deken. Het blikje was lauw, maar toch maakte Kate het open en hield het Jake voor. Hij schudde zijn hoofd. ‘Neem nou wat, een klein slokje maar. De suiker zal je helpen tegen de schrik...’

Jake nam braaf een slok, terwijl de agente de deken over zijn blote schouders legde.

‘Bedankt, eh...’ zei Kate. ‘Hoe heet je?’

‘Donna Harris,’ zei de agente. ‘U kunt het beste even over zijn handen wrijven. Zodat het bloed weer gaat stromen.’

‘Donna, regel een duikteam van de marine. Vertel erbij dat ze wel eens flink diep zouden moeten duiken,’ zei Ko.

Ze knikte en gaf het verzoek meteen via haar radio door.

De lucht was zwaar en vochtig; donkergrijze wolken waren zich laag in de lucht aan het samenvakken. Aan de andere kant van het stuwmeer lag de waterkrachtcentrale, een laag en langwerpig betonnen gebouw. Erachter klonk al het vage gerommel van de donder.

Henry Ko tikte met het potlood op zijn notitieblok. ‘Hebben jullie allebei een duikbrevet? Ik weet dat er bij dit stuwmeer strenge regels gelden, vooral gezien de diepte en het feit dat het water wordt gebruikt voor de hydro-elektrische dam.’

‘Ja, begin augustus hebben we ons duikexamen gedaan,’ zei Kate. ‘We mogen tot twintig meter duiken en hebben al dertig uur samen in het water doorgebracht. Jake logeert van de zomer bij mij...’

Ko begon terug te bladeren in zijn notitieblok. Er vormde zich een diepe fronsrimpel in zijn gladde voorhoofd. ‘Wacht even, hoor... Jake logeert bij u?’ vroeg hij met nadruk.

Kate voelde hoe haar maag zich samenknep. Nu moest ze weer gaan uitleggen hoe Jakes woonsituatie eruitzag. ‘Ja,’ bevestigde ze.

‘Wie van jullie woont er dan op het adres dat u hebt opgegeven toen u de alarmdienst belde... Armitage Road 12, Thurlow Bay?’

‘Ik,’ zei Kate. ‘Jake woont normaal gesproken bij mijn ouders, in Whitstable.’

‘Maar u bent wel Jakes echte... eh, biologische moeder?’

‘Ja.’

‘En zijn wettelijke voogd?’

‘Jake is zestien. Hij woont bij mijn ouders, zij waren tot zijn zestien-
de verjaardag zijn wettelijke voogden. Hij gaat het komende jaar in
Whitstable naar het *sixth form college*, daarom woont hij nog steeds bij
hen.’

Hij bestudeerde Kate en Jake even. ‘Jullie hebben dezelfde ogen,’ zei
hij toen – alsof dat de bevestiging was waarnaar hij had gezocht. Kate
en haar zoon deelden inderdaad hun zeldzame oogkleur: blauw met
een oranje veeg vanuit de pupil.

‘Dat heet sectorale heterochromie, als je ogen meer dan één kleur
hebben,’ lichtte Kate toe.

Donna had haar radiogesprek afgerond en kwam weer bij hen staan.

‘Hoe spel je dat?’ vroeg Ko, opkijkend vanaf zijn notitieblok.

‘Doet dat er echt toe? Er ligt daar een dode jongen in het water, die
naar mijn mening onder verdachte omstandigheden is overleden,’ zei
Kate. Ze begon haar geduld te verliezen. ‘Hij zit onder de snijwonden
en blauwe plekken en moet kortgeleden zijn overleden. Een lijk gaat
immers een paar dagen nadat het is gezonken altijd weer drijven. De
druk op die diepte en het koude water zullen het ontbindingsproces
wel wat vertragen, maar zoals u weet zal een dood lichaam uiteindelijk
altijd komen bovendrijven.’

Kate had ondertussen Jakes handen warm zitten wrijven. Ze keek
naar zijn nagels en zag tot haar opluchting dat daar weer een beetje
kleur in begon te komen. Ze bood hem nog wat cola uit het blikje aan.
Ditmaal nam hij een grote slok.

‘U lijkt aardig goed geïnformeerd,’ zei Ko. Hij kneep zijn ogen erbij
tot spleetjes.

Het waren mooie ogen, met de kleur van karamel. Hij was nog erg
jong om al inspecteur te zijn, vond Kate. ‘Ik ben rechercheur geweest,
bij de Metropolitan Police,’ zei ze.

Er gleed een vage blik van herkenning over zijn gezicht. ‘Kate Mar-
shall... o ja,’ zei hij. ‘U was een paar jaar geleden betrokken bij die ene
zaak... U hebt die vent van die copycatmoorden gevonden, die zich liet
inspireren door de Kannibaal van Nine Elms. Daar heb ik over gelezen.
Maar... u werkte toen toch als privédetective?’

‘Ja. De oorspronkelijke Kannibaal van Nine Elms heb ik in 1995 in-

gerekend, toen ik nog bij de politie zat. De copycatmoordenaar heb ik twee jaar geleden opgepakt, als privédetective.’

Ko bladerde weer door zijn notitieblok, hij keek er verward bij. ‘Maar u hebt me eerder verteld dat u als hoogleraar werkzaam bent op de Universiteit van Ashdean. Nu zegt u dat u oud-politieagent bent én u klust erbij als privédetective? Wat moet ik in mijn verslag nu als uw beroep noteren?’

‘Twee jaar geleden ben ik gevraagd om die cold case te helpen oplossen. Toen ben ik eenmalig als privédetective aan de slag geweest. Maar ik ben fulltime hoogleraar op de universiteit,’ zei Kate.

‘U woont alleen, uw zoon Jake woont bij uw ouders in Whitstable en... wauw...’ Terwijl zijn potlood boven de pagina bleef hangen, keek hij weer naar haar op, met zijn wenkbrauwen bijna tot aan zijn haarlijn opgetrokken. ‘De vader van uw zoon is de seriemoordenaar Peter Conway...’

‘Inderdaad,’ zei Kate. Ze haatte dit moment, dat ze nu al zo vaak had moeten meemaken.

Hij blies zijn wangen op en bekeek Jake met hernieuwde interesse. ‘Jezus... dat moet niet makkelijk zijn.’

‘Tja, familie-uitjes zijn best lastig te organiseren,’ zei Kate laconiek.

‘Ik bedoelde dat het niet gemakkelijk moet zijn voor Jake.’

‘Snap ik. Ik maakte maar een grapje.’

Ko keek haar een beetje wazig aan.

Wel de looks, maar niet bepaald een licht, dacht ze.

Hij stond op en tikte met het potlood op zijn notitieblok. ‘Ik heb eens gelezen over een fascinerend onderzoek, naar de kinderen van seriemoordenaars. De meesten van hen leidden een vrij normaal leven. Er was er eentje in Amerika, haar vader had zestig prostituees verkracht en vermoord. Zestig! Zij werkte nu bij de Target... Dat is een Amerikaanse winkelketen.’

‘Ja ja, dat weet ik,’ zei Kate bits. Hij leek echt niet in de gaten te hebben hoe bot hij bezig was. Donna voelde het wel aan: die stond beschaamd naar de grond te kijken.

‘Ja, het moet echt zwaar zijn voor Jake,’ zei hij. Hij schreef weer wat in zijn notitieblok.

Kate wilde het potlood wel uit zijn hand rukken en doormidden breken. 'Jake is een volkomen normale, gelukkige en goed opgevoede tiener,' zei ze.

Op dat moment liet Jake een luide kreun horen, waarna hij zich naar voren boog en in het gras braakte. Henry deed verschrikt een sprong naar achteren. Een van zijn duur uitzierende, bruinleren schoenen stond helaas recht in de vuurlinie. 'Godver, die zijn gloednieuw!' riep hij uit, waarna hij naar de politieauto stampte. 'Donna, waar liggen de vochtige doekjes?'

'Rustig maar, komt goed,' zei Kate, terwijl ze naast Jake hurkte. Hij veegde zijn mond af.

Kate keek weer naar het stuwmeer. Een paar lage, donkere wolken kwamen via de heidevelden hun kant op. Er klonk gerommel in de verte en zo nu en dan was er een lichtflits te zien.

Hoe was die jongen overleden? vroeg ze zich af.

3

Nadat Kate haar politieverklaring had ondertekend, mochten Jake en zij gaan. Toen ze de parkeerplaats bij het stuwmeer af reden, passeerden ze twee grote politiebussen en het busje van de lijkschouwer.

Kate keek in haar achteruitkijkspiegel hoe ze bij de waterrand stopten. In een flits zag ze opeens weer die jonge jongen voor zich, rechtop onder water. Ze veegde een traan uit haar ooghoek. Ergens zou ze best willen blijven, om te zien hoe zijn lichaam veilig naar boven werd gehaald.

Ze stak haar hand uit en pakte die van haar zoon; hij gaf een kneepje terug. ‘We moeten even tanken,’ zei ze, toen ze zag dat ze bijna geen benzine meer had. Ze stopte bij het tankstation vlak bij haar huis, maar reed de pompen voorbij en parkeerde aan de achterkant. ‘En jij moet even droge kleren gaan aantrekken, lieverd. Daar zijn de toiletten, die houden ze hier mooi schoon.’

Jake knikte. Hij zag nog steeds erg bleek. Ze wilde dat hij eens iets zou zeggen, want ze kon niet zo goed tegen deze stilte. Hij streek zijn natte haar naar achteren, dat tegenwoordig tot op zijn schouders viel, en bond het samen met het elastiekje dat hij om zijn pols had. Kate opende haar mond al om te zeggen dat gewone elastiekjes erg slecht voor je haar waren, maar sloot hem weer. Als ze begon te vitten, zou hij nog erger dichtklappen. Jake stapte uit en pakte zijn stapeltje kleren van de achterbank. Ze keek hoe hij met zijn hoofd naar beneden naar de toiletten slofte. Dat joch had al zoveel meegemaakt, meer dan de meeste zestienjarigen...

Kate trok de achteruitkijkspiegel wat naar beneden en bestudeerde

zichzelf erin. Er zaten al wat grijze strepen in haar lange haar. Ze zag ook best bleek en leek beslist geen dag jonger dan de tweeënveertig jaar die ze was. Ze stelde de spiegel weer goed.

Het was Jakes laatste dag voor hij weer terugging naar haar ouders. Ze waren eigenlijk van plan geweest om na hun duik pizza's te gaan halen en daarmee naar het strand onder Kates huis te gaan, een kampvuur te maken en marshmallows te roosteren. Nu moest ze haar moeder bellen om te vertellen wat er was gebeurd. Het was bijna een perfecte zomer geweest, ze waren bijna weer een normaal gezinnetje geweest. Maar nu was er opeens een lijk.

Kate legde haar hoofd achterover en sloot haar ogen. De gemiddelde mens kwam nooit een lijk tegen, maar dit moest haar weer overkomen! Probeerde het universum haar soms iets duidelijk te maken? Ze opende haar ogen weer. 'Ja, het probeert je te vertellen dat je leukere plekken moet bedenken om je zoon mee naartoe te nemen,' zei ze hardop.

Ze pakte haar telefoon uit het dashboardkastje en zette hem aan. Ze zocht haar moeders telefoonnummer op en wilde net op 'bellen' drukken, toen ze besloot eerst naar haar internetbrowser te gaan, waar ze googelde: *vermiste tienerjongen, Devon, Groot-Brittannië*. De ontvangst bij het tankstation was niet geweldig, te midden van de heuvels van Dartmoor: haar telefoon deed er wel een minuut over om alle resultaten te laden. Er zat niets recents bij. Wel was er een berichtje op de website van Devon Live, over een zevenjarige die een middag lang vermist was geweest in het centrum van Exeter. Na een paar spannende uren was het kind herenigd met zijn familie.

Toen googelde ze: *inspecteur Henry Ko, Devon, Groot-Brittannië*. Het eerste resultaat kwam uit de plaatselijke krant.

VOORAANSTAAND COMMISSARIS DEVON & CORNWALL
GEEFT STOKJE DOOR

Het was een artikel van vorige week en ging over de pensionering van ene commissaris Arron Ko. Toen hij in 1978 bij de politie kwam, scheen hij de eerste Aziatische agent van de regio Devon and Cornwall te zijn geweest. Er stond een foto onder, met het bijschrift: 'Commissaris Ar-